

Література:

1. Раєвнева О. В. Управление развитием предприятия: методология, механизм, модели: [монография] / О.В. Раєвнева. – Харьков – 2006. – 496с.
2. Гаєвський Б. А. Основи науки управління [Текст]: навч. посібник / Б.А. Гаєвський. – 2-ге вид., стереотип. – К.: МАУП, 1998. – 112 с.
3. Гаврилишин Б. Д. Економічна енциклопедія: У трьох томах. / Редкол.: Б. Д. Гаврилишин, С. В. Мочерний та ін. – К.: ВЦ «Академія», 2002. – 952 с.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

О.М.Стойловська

Одеський національний політехнічний університет

В сучасних умовах інтеграції вітчизняної економіки в міжнародний економічний простір та швидкої зміни споживчих переваг, пріоритетне значення набуває управління стратегічним розвитком для досягнення довгострокової конкурентоспроможності промислового підприємства. Дієвим механізмом створення конкурентних переваг та досягнення сталої конкурентоспроможності як на макроекономічному так і на мікроекономічному рівні є розробка обґрунтованої та цілеспрямованої стратегії. Але зараз у більшості підприємств виникають труднощі, пов'язані з відсутністю адаптаційних механізмів реагування на зміни у зовнішньому середовищі, високим рівнем загроз та фінансових ризиків. Внаслідок цього знижується ефективність діяльності та ускладнюється функціонування підприємства. В таких умовах однією з найбільш уразливих галузей України є промисловість. До основних факторів які найбільш негативно впливають на діяльність промислового підприємства можна віднести: відсутність реальних інвестицій, високий знос основних фондів, недосконалість податкова політика. Недостатнє врахування вимог до конкуренції на світових ринках, тенденцій щодо диверсифікації промислового виробництва та експорту, швидкості технологічного оновлення, продуктивного використання матеріальних та людських ресурсів загальмувало процеси структурної трансформації промисловості.

Основними проблемними питаннями розвитку промисловості є:

- недосконалість інвестиційно-кредитної системи, що спричиняє відплив власного капіталу, зменшення фінансових ресурсів та зниження рівня інноваційно-інвестиційної активності суб'єктів господарювання;
- низький рівень задоволення потреб внутрішнього ринку у продукції вітчизняного виробництва (питома вага експорту вітчизняної продукції металургійного виробництва - більш як 60 відсотків, машинобудування - більш як 50 відсотків);
- висока енергоємність виробництва та споживання енергоресурсів, значна частка яких імпортується в Україну;
- відсутність зв'язку між наукою та виробництвом;
- стотне відставання України в сфері використання інформаційних технологій;
- залежність економіки України від зовнішньої кон'юнктури;
- низький рівень інноваційної активності;
- зменшення частки високотехнологічних виробництв, що призводить до скорочення попиту на власні науково-дослідні та прикладні розробки і стримує розвиток трансферу технологій.[1]

На підставі цього можна зробити висновок що першочерговим завданням керівництва в умовах конкурентного середовища стає розробка та впровадження системи ефективного управління, уважного контролю та своєчасного регулювання економічних та фінансових параметрів діяльності підприємства, визначення тенденцій подальшого розвитку для забезпечення стійкого фінансового стану та платоспроможності.

Ринкова економіка вимагає адекватної їй системи управління, що повинна перетерпіти

радикальні перетворення разом із усім суспільством. В умовах переходу до ринкових відносин найважливішим фактором успіху стає безупинне удосконалювання теорії і практики управління.

Управління на підприємстві – це процес формування довгострокової стратегії розвитку підприємства, пов'язаної з цілями та вимогами функціонування на ринку. Загальна стратегія розглядається як довгостроковий всебічно обґрунтований напрям розвитку підприємства, спрямований на закріплення його позицій на ринку, задоволення попиту споживачів та досягнення поставлених цілей [2].

Вибір правильної стратегії управління надає можливість забезпечувати оптимальне співвідношення між платоспроможністю та рентабельністю підприємства, покращити фінансовий стан що в результаті забезпечить підвищення інвестиційної привабливості підприємства та посилення конкурентних позицій на ринку. Застосування ефективних методів для прийняття управлінських рішень дозволить враховувати динамічність як зовнішнього, так і внутрішнього середовища та обмежити вплив негативних чинників на результати діяльності промислового підприємства. Таким чином, основна задача стратегічного управління промисловим підприємством полягає у забезпеченні розвитку підприємства. Сьогодні широко визнаною є необхідність свідомого управління змінами за допомогою науково обґрунтованих механізмів передбачення, регулювання, пристосування до мінливих зовнішніх умов функціонування підприємств. Це можливо досягнути використовуючи внутрішній потенціал та пристосовуючи його до мінливостей зовнішнього середовища, зробивши підприємство конкурентоспроможним та ефективно функціонуючим.

Таким чином можна зробити висновок, що ефективна діяльність в довгостроковій перспективі, забезпечення високих темпів розвитку та підвищення конкурентоспроможності в умовах переходу до ринкових відносин значною мірою визначається рівнем стратегічної політики, здатністю прогнозувати та приймати довгострокові рішення.

Література:

1. Концепція Загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2020 року.[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/603-2013-%D1%80>
2. Ансофф И. Стратегическое управление // Пер. с англ. Науч. ред. и авт. предисл. Л.И. Евенко. – М.: Экономика, 1989. – 516 с.

СТРАТЕГИЧЕСКИЙ МЕНЕДЖМЕНТ – ОСНОВА УСПЕШНОГО ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ ОРГАНИЗАЦИИ В КОНКУРЕНТНОЙ СРЕДЕ

А.В. Сулягина

Одесский национальный политехнический университет

В современных рыночных условиях стратегический менеджмент играет важнейшую роль в управлении хозяйственной деятельностью.

Никакая организация, будь-то небольшое предприятие или же мегакорпорация, не сможет успешно функционировать без четко обозначенных ориентиров. В этом и заключается актуальность стратегического менеджмента.

Ключ к успеху любого предприятия лежит в ответах на 3 главных вопроса:

1. Какова миссия и цель организации?
2. Каков существующий и будущий профиль бизнеса организации?
3. Что руководитель должен сделать, дабы обеспечить выполнение миссии и поставленных целей?

Стоит отметить, что определение миссии и цели является основополагающим принципом стратегического менеджмента. Миссия – смысл существования организации, определяет оригинальность ее существования, а цель является ответом на вопросы: для чего существует предприятие и чего хочет достичь.

При формировании миссии следует избегать следующих распространенных ошибок: